

„Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“

Doreen Eberhardt (D'Antonio)

*Există o cale care pare dreaptă unui om,
dar la capătul ei sunt căile morții.*

Proverbe 14:12

Dorința mea de a-L servi pe Dumnezeu

M-am născut într-o familie catolică, și mama mea era deosebit de evlavioasă. În felul acesta s-a născut în mine dorința de a-L servi pe Dumnezeu cît mai bine posibil. Fiind catolică, nu cunoșteam altă cale decît cea a mănăstirii, și astfel m-am hotărît să intru la Surorile Iubirii Creștine. Acest ordin mă atrăgea, căci călugărițele din el mi se păreau simpatice, surîzătoare și iubitoare. Aveam impresia că acolo voi fi fericită și că voi putea să-L servesc pe Domnul după voia Sa pentru mine. Cu toate acestea, de la sosirea mea acolo, mi s-a zis că nu meritam această „sfîntă vocație“ și că nu voi rămîne mult timp, decît cu condiția de a mă arăta la înălțime în toate privințele. Am căutat într-adevăr să fiu o Soră bună a Iubirii Creștine, dar nu după mult timp am descoperit adevărul în privința acestei comunități. În ea nu se găsea nici pace, nici solidaritate; în schimb, luptele, bîrfa și certurile erau frecvente. De aici a rezultat o ambianță neplăcută și incomodă.

Un sistem bazat pe fapte

În timp ce locuiam la mănăstire, mă pregăteam să intru în învățămînt. În fiecare zi aveam un curs destinat să ne ajute a deveni călugărițe bune și a ne

face utile. Un al doilea curs ne învăța doctrinele catolice, mai ales liturghia, sacramentele, mătăniile și infailibilitatea pontificală.* Aceste învățături au sfîrșit prin a mi se părea lipsite de sens. Era un sistem religios complicat, bazat pe fapte, sacrificii și penitențe. Trebuia să faci cît mai multe posibil, în speranța de a intra mai repede în cer după moarte. Totuși, nu aveai niciodată siguranța că vei fi primit în el.

Am început să mă rog lui Dumnezeu cu ardoare ca să-mi mărească credința, temîndu-mă că voi ajunge să mă îndoiesc de învățăturile Bisericii Romano-Catolice. Totuși, am rămas în această stare mai mulți ani, continuînd pur și simplu zi după zi, indiferent cît de grele erau lucrurile. Încă credeam că-mi pot cîștiga salvarea, dar greșeam, așa cum citim în Efeseni 2:8-9: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glori-fice nimeni“.

La mănăstire eram permanent ocupate, astfel încît să nu avem destul timp ca să ne gîndim la erorile sistemului. Clopotul de sculare răsuna la ora 5:30, și ziua începea cu o oră și jumătate de rugăciune liturgică la capelă. Urmau apoi liturghia, treburile menajere, cursurile, timpul de meditație și mătăniile. Literalmente ni se „spăla creierul“ cu doctrinele catolice și cu rugăciunile adresate Mariei; noi îi ceream să mijlocească la Dumnezeu pentru noi și o numeam „Mama lui Dumnezeu“. Purtam în permanență scapulare, considerate că ne ajută să evităm purgatoriul.

Minate de frică

Ne era interzis să raportăm familiei sau prietenilor noștri ce se petrecea cu adevărat înapoia zidurilor mănăstirii. Noi trebuia să zugerăm totul în roz și să păstrăm pentru noi suferințele, greutățile, bolile și nefericirea noastră. Sufeream o „robotizare“: fiecare trebuia să gîndească, să acționeze și să vorbească în același fel, în aceeași clipă. Frica era cea care ne reținea în mănăstire, temîndu-ne să părăsim ceea ce catolicilor le place să spună „singura Biserică adevărată“ și crezînd că nu vom mai fi primite în cer.

Nu eram niciodată învățate să cerem ajutor direct lui Cristos, nici să-I mulțumim. Trebuia neîncetat să ne rugăm la Maria, Iosef [Iosif] sau vreun

* Promulgată de Conciliul de la Vatican I, infailibilitatea pontificală (sau papală) a devenit articol de credință pentru catolici în 1870. Această dogmă afirmă că papa nu se poate înșela cînd se pronunță „ex cathedra“ („de la amvon“) asupra unei chestiuni care ține de credință sau moravuri – n.ed.

alt „sfânt“, precum Anton sau Iuda... Mănăstirile sunt locuri pline de superstiții. De exemplu, surorile puneau o statuie a „sfântului“ Iosef pe pervazul ferestrei pentru a face să înceteze ploaia; dar tot ploaia. Ele puneau o statuie a Mariei pe mașina de spălat vase ca să nu se strice, dar ea tot se strica. În Deuteronom 16:22, Biblia spune: „Să nu ridici vreo statuie [imagine], pe care Domnul, Dumnezeuul tău le urăște“. La fel, în Exod 20:4, ea spune: „Să nu-ți faci nici o imagine sculptată, nimic care să semene cu ce este în ceruri, acolo sus, ori cu ce e pe pământ, aici jos, sau în ape, sub pământ“. Ai putea oare crede că asemenea superstiții păgâne mai pot exista în zilele noastre?

Tradiția câștigă asupra adevărului

După zisele unora, când recitau mătaniile ca să obțină cutare sau cutare lucru, rugăciunea lor era ascultată. Dar mie nu mi s-a întâmplat așa niciodată! Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru lucrul acesta, căci acum înțeleg de ce. Iesus ne spune în Matei 6:7: „Când vă rugați, nu folosiți repetiții deșarte, cum fac păgânii, căci ei cred că vor fi ascultați din cauza mulțimii vorbelor lor“. Când îmi mărturiseam preotului păcatele, spre deosebire de altele, nu aveam niciodată impresia că sunt spălată, purificată.

Astăzi am explicația acestui lucru. Căci Biblia spune că „fiecare dintre noi va da socoteală lui Dumnezeu pentru sine însuși“ (Romani 14:12). Lui Dumnezeu, și nu unui preot trebuie să ne mărturisim noi păcatele. Îi mulțumesc Domnului că, în îndurarea Sa, m-a făcut să mă îndoiesc de aceste practici. În timpul liturghiei, primeam ostia, care trece drept corpul și sîngele lui Cristos, așa cum eram învățate, dar ea nu mi-a întărit niciodată credința. Pentru mine, ea era o simplă bucată de azimă uscată. Noi rămîneam lipsite de orice sprijin solid, căci niciunul dintre aceste rituri nu era înrădăcinat în adevăr. În Coloseni 2:8, Domnul ne adresează acest avertisment: „Luați seama ca nimeni să nu vă ia ca pradă prin filozofie și printr-o înșelăciune deșartă, bazîndu-se pe tradiția oamenilor, pe principiile elementare ale lumii și nu pe Cristos“. În pofida acestui lucru, catolicii sunt convinși că Tradiția lor este superioară Cuvîntului lui Dumnezeu.* Și astfel, an după an, perseveram în această falsă evlavie, fără să mă pocăiesc vreodată înaintea lui Dumnezeu. Nu înțelesesem că salvarea se găsește numai și numai în Cristos.

* Chiar dacă Biserica Catolică învață că Scriptura și Tradiția sunt de valoare egală, faptul de a pune ceva pe picior de egalitate cu Cuvîntul lui Dumnezeu îl privează *ipso facto* pe acest Cuvînt de calitatea sa de normă supremă, de autoritatea lui absolută. De altfel, de fiecare dată cînd există o incompatibilitate între Cuvîntul lui Dumnezeu și Tradiția catolică, în practică este totdeauna Tradiția cea care câștigă – n.ed.

O rugăciune ascultată

În luna ianuarie 1972, în inima mea au început să strălucească primele lumini ale adevărului. I-am cerut lui Dumnezeu să-mi arate dacă trebuia să rămîn în mănăstire sau nu, și El m-a călăuzit clar spre plecare. Pentru prima dată de atîția ani, El mi-a dat pace, liniște și mulțumire în inimă. Cînd i-am spus maicii starețe despre intenția mea, ea mi-a zis că voi avea de suferit tulburări emoționale și că trebuia să aștept cel puțin trei sau patru luni înainte de a lua o decizie așa de gravă. În plus, ea m-a avertizat că lumea va înceta să mă respecte dacă nu purtam rasa [sutana] de călugăriță; dar eu am continuat să cer Domnului să mă ajute să ies din această mănăstire. Nu știam pe atunci că părinții mei se convertiseră la credința biblică și că se rugau pentru eliberarea mea. Nedorind ca familia lor să fie divizată, Îi cereau lui Dumnezeu ca, în îndurarea Sa fără margini, să-i salveze pe copiii lor (amîndoi intrați în viața religioasă). Ei credeau în această promisiune a lui Dumnezeu: „Crede în Domnul Iesus, și vei fi salvat“ (Fapte 16:31). După multe zile de rugăciune, maica stareță mi-a zis în final că pot să plec dacă voiam cu adevărat lucrul acesta.

Salvarea prin credința în Cristos

Am părăsit mănăstirea la data de 1 februarie 1972. Cînd am ajuns acasă, eram într-o stare atît de confuză, că și un fleac mă făcea să plîng. Revoltată împotriva lui Dumnezeu, nu mai voiam să aud vorbindu-se despre religie. Universul meu se prăbușise, și mi-era teamă să înfrunt lumea exterioară. Părinții mei, care își predaseră viața lui Cristos în 17 ianuarie 1972, ca urmare a unei predici a pastorului american Alex Dunlap, au continuat să-și trăiască noua viață de credință așa cum făceau înainte de a sosi eu acasă. Ei m-au încurajat să-i însoțesc la biserica *Cedar Grove*, o adunare baptistă cu solide fundamente biblice. Mă duceam acolo din politețe, ca să evit producerea unor fricțiuni în familie. Dimineața, mama asculta la radio o emisiune biblică a lui Oliver P. Green.* Ca să-i fac plăcere, ascultam și eu.

Creștinii de la *Cedar Grove* au avut pe inimă să se roage mult pentru mine. Șase săptămîni mai tîrziu, am înțeles că eram păcătoasă. Numai sîngele prețios al lui Cristos, vărsat pe cruce pentru mine, putea să mă salveze de la condamnarea eternă. Iesus îndeplinise o lucrare perfectă. Pentru a beneficia

* Predicator și evanghelist american (1915-1976) care vestea evanghelia și pe calea undelor, în cadrul unei emisiuni numite *The Gospel Hour* – n.ed.

de ea, trebuia să-mi pun credința în El și să-L accept ca Salvatorul și Domnul meu. I-am predat deci viața mea, ca de acum să fie El Stăpînul ei, și L-am primit în inima mea. El mi-a iertat păcatele și mi-a dat viața eternă. Acum, știu că după moarte voi merge direct în cer, unde voi fi pentru totdeauna în prezența Sa.

Cu fratele meu Frank, care era la seminar
tă familia, și Îl laud din toată
inima pentru lucrul acesta. Fratele meu Frank, care era seminarist și se pregătea să devină preot, predică azi Cuvîntul lui Dumnezeu și nu tradițiile omenesti. Citind Biblia, el a înțeles că există „un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Iesus Cristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1.Timotei 2:5-6). Acest mediator nu este preotul romano-catolic, așa cum afirmă dogma catolică.

De aceea, dacă unul dintre copiii tăi sau cineva care îți e apropiat este în călugărie sau preoție, nu pot decît să te încurajez să faci tot ce e posibil din partea ta ca să-l scoți din sistemul romano-catolic.

Chestiuni esențiale

Dragă cititorule, ți-ai făcut vreodată timp să meditezi la destinul tău etern? Biblia ne arată că nu sunt decît două posibilități: cerul, eternitatea în prezența lui Iesus Cristos, sau iadul [infernul]. Din nefericire, religia catolică, cu tot cortegiul ei de fapte și de ritualuri, nu duce la cer.

Dacă am pus această mărturie în scris, este pentru că doresc din toată inima ca să găsească și alții, ca mine, salvarea în Iesus. Poate că și tu ai înțeles că erai păcătos și poate cauți pacea sufletului tău. Biblia spune: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu“, dar ea zice și: „Ei sunt îndreptățiți în mod gratuit prin grația Sa, prin intermediul răscumpărării care este în Iesus Cristos“ (Romani 3:23-24). Această salvare e pentru tine, și poți s-o primești *acum!* Cînd niște prieteni sau membri ai familiei tale îți oferă

un cadou, tu îl primești cu bucurie. Oare vei refuza acest cadou pe care Dumnezeu, Creatorul universului, ți-l oferă *în mod gratuit*?

*Iesus spune: Eu sunt calea, adevărul și viața.
Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.*

Ioan 14:6

*Darul gratuit al lui Dumnezeu este viața eternă
în Iesus Cristos, Domnul nostru.*

Romani 6:23

*Căci Dumnezeu a iubit atît de mult lumea, că L-a dat
pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară,
ci să aibă viața eternă.*

Ioan 3:16

*Iată că acum este timpul favorabil,
iată că acum este ziua salvării.*

2.Corinteni 6:2

Doreen Eberhardt (D'Antonio)

După ce a petrecut cinci ani și jumătate la mănăstire, Doreen Eberhardt este în prezent misionară în serviciul Salvatorului și Domnului ei, în cadrul asociației *Gospel Outreach*. Nu ezita să-i scrii dacă dorești să-i pui întrebări sau să-i ceri precizări.

Adresa ei: Gospel Outreach, P.O. Box 905, Taylors, SC 29687-0905, Statele Unite – tel.: 001 864-895-0333